

4

Сонечко встало, прокинулось ясне,
Грає вогнем, променіє,
І по степу розлива своє світлонько красне, —
Степ від його червоніє.

Світлом рожевим там степ паленіє,
Промінь де ллється іскристий,
Тільки туман на заході суворо синіє,
Там заляга він, росистий.

Он степовеє село розляглося
В балці веселій та милій,
Ясно-блакитним туманом воно повилося,
Тільки на хатоньці білій

Видно зеленую стріху. А далі, —де гляну, —
Далі все степ той без краю,
Тільки вітряк виринає де —не —де з туману;
Часом могилу стріваю.

В небі блакитнім ніде ні хмаринки, —
Тихо, і вітер не віє.
Де не погляну, ніде ні билинки,
Тиха травиця леліє...

Примітки

Джерело : Леся Українка. Зібрання творів у 12 тт. — К. : Наукова думка, 1975 р., т. 1, с. 93 — 94.

Подається за збіркою « [На крилах пісень](#) », К., 1904, стор. 57 — 66.